

Огнян Банков

Последствията от едно
ограничение

Силният вятър беше успял някак си да отвори прозореца и сега целия му кабинет приличаше по-скоро на пункт за вторични суровини. Когато влезе, първата му мисъл бе, че сигурно е сбъркал етажа, но под купичката разпиляни листа и други хартии той разпозна собствената си бърлога. Затвори прозореца и започна с нервни движения да оправя тая бъркотия.

Към десет и половина звънна телефона.

– Ало?

– Китанов, как върви? – попита шефът му с мек глас „Затишие пред буря“.

– Ами... Има още време.

– А ще се вместите ли в него?

– Ами мисля, че не.

Изригването не закъсня.

– Абе колко време ще трябва да те чакам, а? Цялата компания е в застои и защо, моля ти се? Ами заради отдела на Китанов! Виж сега! За последен път ти правя отсрочка. Ако до края на тази седмица не сте свършили... Ясно ли е?

– Да, разбира се.

– Добре – шефа продължи пак със спокоен глас, – но гледай тоя път да успееш.

– Да, да.

– Е, дочуване.

– Дочуване.

Остави меко слушалката на мястото ѝ. Чувстваше как сърцето му бие сякаш в гърлото му. Преглътна тежко и се обърна към компютъра.

– По дяволите! – каза тихо и някак отчаяно-примирено.

Избърса потта от челото си и стана рязко от бюрото, като с това събори няколко папки на земята. Листата с шумолене се разпиляха по пода. Искаше му се да изпсува, но не му достигна сила. Сега трябваше да обиколи отдела и да види какво може да се направи за ускоряване на работата.

Работния ден беше свършил преди половин час. Събра си бумагите и се насочи към асансьора. Дано поне да не се налага да чака докато стигне повърхността.

По коридора все още се мотаеха няколко закъснели като него.

– Китанов, към бюфета ли си? – чу зад гърба си.

– Не, към асансьора.

Оня махна с ръка и изчезна в кабинета си.

Опипа джоба си, усети хладината и успокоен продължи напред с бързи крачки. Искаше му се да е вече горе. Тук се чувстваше наелектризирания въздух от климатичната инсталация, която така и никога не поддържаше нормална температура.

В кабината бяха само около десетина човека. Имаше си и предимства в това да тръгваш по-късно. Влезе и се обърна към вратата. Както винаги сега трябваше да кисне тук три минути докато стигнат горе. Поразхлаби малко взела на вратовръзката си и откопча горното копче на ризата. Не беше кой знае колко по-добре. Свали вратовръзката – така беше значително по-удобно. Пристъпи леко назад и с ужас усети, че е настъпил някой.

– Ей, може ли по-внимателно! – разпени му се някаква русокоса.

– Извинете – каза той притеснено.

– Знаете ли колко ме интересува вашето извинение? – тя се премести назад в кабината.

Бутна с показалец очилата си и избърса чело.

Най-после на повърхността! Вдиша дълбоко от свежия въздух. Настроението му се подобри незначително и той се насочи към спирката на аеробуса, но още не беше преполовил разстоянието и се сети за поръчката на жена си. Бръкна в външния джоб на самото, но там листчето го нямаше. Зарови припряно дрехите си и накрая го откри в джоба на ризата. Погледна го и само от това му се зави свят – бяха записани повече от десетина различни неща. Обикалянето за тях щеше да му отнеме поне половин час, а само преди миг си се представяше как след двацет минути ще се хвърли в топлата вана. Стисна зъби и се запъти към огромния супермаркет на ъгъла.

Погледнат отстрани със сигурност беше комична гледка – в ръцете по една препълнена торба, под едната мишница куфарчето, което упорито се опитва да падне, разкопчаната риза на фона на костюма и като за капак накривените очила с няколко кичура мокра коса, по които се стича пролетния дъжд.

Наджапа в локвите по тротоара, ритна вратичката и влезе в градната. С последни усилия стигна до вратата на къщата и с глава натисна

звънеца. Чу се едно приятно меко „Динг-донг“.

– О, тате ти ли си? – отвори синът му и моментално изчезна вътре.

Бутна вратата и влезе. От подгизналото му сако на пода обилно капеше вода. Остави торбите, подпря куфарчето на стената и понечи да се съблече, когато дофтаса женаа му.

– Боже господи! Виж какво направи! – тя му сочеше локвата под него. – Току що бях измила. Защо не се събу отвън?

Психологът на компанията го беше посъветвал, ако не иска да избухва, да брои намаляващо от 100.

„100“ – започна наум.

– Сега трябва да мия отново. И виж се само как изглеждаш.

„99“, „98“, „97“...

Тя забеляза торбите, взе ги и отиде с тях в кухнята.

Събу джвакащите обувки. Свали бавно сакото и го сложи на закачалката. Веднъж да стигнеше до ваната!

– Няма зеле!!! – долетя от кухнята. – Защо не си взел зеле?

– В супермаркета до нас нямаше.

– Ами защо тогава не отиде някъде другаде?

Отброй светкавично от 97 до 56.

– Сега как ще сготвя?

56...43

Тръгна към банята.

– И къде си оставил сакото си! Боже господи! – тя сякаш нарочно се опитваше да го вбеси.

43...20

В хола се спъна в някаква играчка на сина си.

20...18

Прекоси и последните метри до заветното място и с облекчение влезе.

Остатъка от седмицата излетя без да го усети. Като по чудо отделът успя да привърши работата в срок. Най-последно беше доживял до петък и сега искаше само да се прибере и да седне пред телевизора. Обаче имаше пак да прави сума ти покупки, прилежно записани на листче, приготвено прилежно от жена му.

В обедната почивка отново беше ходил до психолога на компанията. Напредваха бавно, но този път вече имаше някакъв резултат.

– Имате нужда от душевно разтоварване – беше казал психологът. –

Досега в себе си сте събрали много гняв и което е по-лошото – страх ви е да го излеете. Чувствате се неуверен... Като ви казах да носите в себе си лазерен пистолет смятах, че това ще ви възвърне увереността, но явно не помогна. Затова ще е по-добре да не го мъкнете. Оставете го вкъщи. Другия вид терапия е чрез компютърни игри. Не, не се учудвайте. Точно така – чрез компютърни игри. Или по-точно игра. Пуска ви се симулация на някакъв жесток свят в който вие трябва да рушите и убивате. Това помага при 90% от хората да се освободят от нервното напрежение. За съжаление симулаторът е зает чак до сряда. Запазил съм ви час – 15:00. Уверявам ви, че всичко е много реалистично и след известно време в него, човек напълно се вживява в играта. Елате в сряда и повече няма да имате проблеми.

За четиридесет минути накупи всичко, което трябваше и вече беше в аеробуса на път за вкъщи. Днес се връщаше навреме и беше доста претърпкано. За късмет успя да намери свободно млясо и сега седеше с дежурните две торби на колената си и куфарчето на пода между тях. Намести очилата си и заби нефокусиран поглед в пейзажа отвън.

Вечерта премина относително тихо. Няколкото заяждания от страна на жена му не бяха особено находчиви, а отгоре на това бяха единични и в крайна сметка не се наложи да прибягва до брояча.

Беше седнал пред визиостената, когато синът му каза:

- Тате, айде утре да отидем на планина, а?
 - Как ти хрумна точно сега? – попита той изненадано.
 - Ами всички мои приятели се хвалят, че бащите им ги водели на планина, а ти никъде не ме водиш.
 - И къде искаш да отидем?
 - Ами не знам... ти не знаеш ли някое място?
 - Знам, но то не е точно в планината. По скоро е в една хубава гора.
 - Ами хайде, хайде – заподскача синът му.
 - Какво ще кажеш? – обърна се той към жена си.
 - ... наводнението е причинило големи щети в западната част на страната, като най-засегнат ... – новините по телевизията си течаха.
 - Утре съм на фризьор. Отидете двамата.
 - Какво?! Та утре е събота. Какъв фризьор?
 - Най-обикновен – тросна се тя – и то познай защо? Защото...
- Той вече не я слушаше. Прехвърли вниманието си към екрана.
- ... според последните сведения са се активирали прилепите-

скорпиони. Движат се на ята от по двайсет – трийсет индивида и нападат...

– Но ти въобще не ме слушаш?!

Погледна я – да се каже, че го гледаше сърдито беше малко. Погледа и поскоро беше като на бик, който рие с крак арената и всеки момент се готви да наниже на рогата си оня копелдак, дето го дразни с червения плащ.

– Извинявай, не беше нарочно – каза той примирено.

– Оставаше и да беше! Чиниите са в мивката.

– Добре де, поне да свършат новините?

– Прави каквото искаш...

Надигна се от удобния фотьойл и с известно нежелание се запъти към кухнята.

„Кога ли ще прежаля няколко стотачки и ще купя една миячна машина?“ – запита се наум. „Няма да е скоро“ – отговора си го знаеше и предварително. Ами да! Нали половината от заплатата я харчеше жена му с нейните си там прищевки, и как няма да харчи, като по цял ден се чуди какво да прави. И заради това сега трябваше да мие чиниите на ръка сякаш не бяха двадесет и втори век, а някъде около петнадесети. Те тогава имали ли са въобще чинии?

Току що бяха закусили. Пригответните раници ги чакаха да тръгнат хвърлени до вратата. Ако видеше това жена му нямаше да пропусне да тегли едно конско, но добре, че когато ставаше тя само го изгледа убийствено за това, че я е събудил и отново зари глава в възглавницата. За сметка на това, обаче се наложи той да приготвя закуската. Е какво пък – всяко зло за добро, т.е. обратното.

– Тате, тръгваме ли? – запита синът му нетърпеливо.

– Тръгваме, тръгваме. Слагай си раницата.

– Готово! Тръгваме ли?

– Абе тръгваме бе! – сложи и своята и отвори вратата. – Въдиците взе ли?

– У, верно.

Малчуганът изтича някъде навътре в къщата, чуваше се как ровичка, в един момент се разнесе страхотен джангър и миг по-късно се върна ухилен до уши с двата телескопични пръта в ръка.

– Какво събори?

– Ъ – ъ, нищо. Само някакви кутии...

– Майка ти ще избегнее като види, но добре че няма да сме тук.

Излязоха навън. Синът му изтича към гаража.

– Айде бе тате, какво се бавиш?

Беше застанал с ръце на кръста и вдишваше от ранния утринен въздух напоен с влага. По тревата в градината все още имаше капчици роса, които блестяха, отражавайки първите слънчеви лъчи. Как му се искаше да може всяка сутрин да се наслаждава по този начин.

– Идвам.

Зададе курс към Националния парк и се облегна назад. Под тях със скорост двеста километра в час се заинзнизва големия град и неговото забързано и нервно ежедневие.

Наближаваше обяд. Вече започваше да става горещо и рибата все по-рядко кълвеше. Не, че той се стареше кой знай колко много – сънът му беше вече хванал поне двойно повече. Даже по едно време усети, че отдавна не му е кълвало и като извати въдицата се оказа, стръвта му е изядена.

Беше му страшно гот да си мързелува, загледан в плувката, далеч от шеф, работа и жена. Времето си течеше лениво, също като реката пред него и чувстваше как изпада в едно състояние на нереалност в което всичко се размива. В такива моменти човек загубва представа за всичко около себе си и се оставя на мисълта си да го води на из дебрите на душата, където са скътани най-съкровените желания (в повечето случаи напълно неосъществими), които единствено в подобни моменти могат да се изживеят пълноценно, макар и само мислено.

– Тате гладен съм. – Стресна го зад гърба му гласът на сина му.

– Абе как се приближи толкова безшумно? Ей сега ще ядем. Къде ти е въдицата?

– Оставих я ей там. – Момчето посочи с ръка зад себе си.

– Ходи я вземи, аз ще приготвя нещо.

Стана и нещо го тупна по бедрото. Беше пистолетът. Психологът му каза да го остави, но не му се разделяше с него. Все пак придаваше му някаква сигурност, нищо, че не беше в необходимото количество.

– Ето я! – синът му хвърли въдицата на земята.

– Абе, Иване! Може ли така да си хвърляш нещата? А?

– Какво ще ядем?

– Взел съм няколко консерви от комнуна. Ял ли си комнуна?

– Какво е това комнуна? – попита момчето и го погледна.

– Едно животно, което е любимото ястие на прилепите-скорпиони. И което е много малко – той показва с ръце разстояние от петнадесетина сантиметра.

– И защо им е любимо?

– Ами защото трудно го хващат. – Извади от раницата микровълновия котлон и сложи консервите да се стоплят. – Ти например като не си ял дълго време риба, после ти се струва много вкусна нали?

– Да. Ама защо тогава сложи в котлона Ком... това де, а не рибата?

– Мислех да я изядем на вечеря...

– Ама, татко тя дотогава сигурно ще се развали. А пък консервите нищо няма да им стане.

Замисли се. Всъщност малкия беше прав.

– Добре, тогава. – Извади консервите и ги прибра. – Дай рибата щом искаш сега да я ядем.

Следобеда премина почти по същия начин. Синът му пак отиде да лови риба и отвреме на време се дочуваше по някой радостен вик.

Слънцето вече беше започнало да слиза. Избра си място близо до аероджета и седна под шарената сянка на една липа. Беше му срашно приятно в това положение – облегнал се на стъблото, със сламка в устата и с книга от любимия му автор. Истинска книга! Със страници от ИСТИНСКА хартия, а не от онези плоски и тънки няколко милиметра екрани, които с едно натискане на сензорен бутон сменят текста. Отвори корицата. Подухна лек ветрец, които с шумолене прелисни няколко страници.

Рядко досега беше изживявал подобни моменти. Повечето от тях, даже може би всичките, бяха в детството му. И как нямаше да бъде така, като в последните няколко години от живота си ежедневието му се беше превърнало в един безкраен цикъл – от работата у дома и от дома на работа. На едното място му се караше шефът, на другото жена му. Ако имаше смелост да им възрази може би нямаше да е толкова лошо, но не му достигаше увереност в собствените му сили. Точно затова безцелно носеше пистолет в джоба си. Чудеше се на акъла на този психолог, откъде на къде му хрумна да го посъветва подобно нещо? Ами ако в един момент превъртеше от нервното напрежение и започнеш да пука наляво – надясно? Бая народ щеше да изпържи... Или всъщност не. Спомни си теста, който трябваше да попълни при приемането му на работа в компанията. Първоначално се изплаши от това, че ще трябва да го

поставят в хипноза, за да бъдат отговорите му максимално непреднамерени. Наложил се сума ти време да му обясняват, че този вид хипноза е абсолютно безвреден и няма никаква опасност за него от странични ефекти. Както и да е в крайна сметка се съгласил и за около десетина минути отговори на всичките въпроси. Единственото нещо, което му направи впечатление тогава беше невъзможността му да излъже докато траеше хипнозата. Всъщност тя се оказала нещо съвсем безболезнено (въпреки очакванията му) и в някои аспекти даже приятно. Човек изпадал в едно неопределено състояние в което нищо нямало значение освен задаваните му въпроси. Нито служба, нито семейство, нито неизплатената ипотека за къщата. След няколко дни го извикаха в кабинета на психолога.

– Резултатите от теста ви са много добри. Даже може да се каже много добри, но има един малък проблем за който искам да поговоря с вас.

– Да не би да не съм покрил нужните критерии? – попита леко смутен Китанов.

– Не, не, нали ви казвам резултатите са много добри...

– Но?

– Кога за последен път сте попълвали тест за обществена безопасност?

Това за момент го обърка. Какво общо имало тук теста за безопасност?!?!

– Ами ако не се лъжа преди около две години. Резултатът беше 97.23%...

– А знаете ли колко е минималната граница?

– Разбира се! 96.8. Да не би да съм под нея? – сега вече във въпроса му се чувстваше уплаха.

– За съжаление да. Добре е, че това излезе наяве преди да е станала някоя беля. Знаете ли, тестът на компанията всъщност представлява разширен вариант на теста за обществена безопасност. Нали разбирате, тук – там някой въпрос леко променен, тук – там някой нов. И можете да си представите какво беше учудването ми, когато, след като анализирах въпросите само от теста за обществена безопасност, се получи резултат 79.12.

– 79.12?!?! Но това значи, че съм в категорията на опасните?

– Точно така. Обществено опасна категория V. И точно тук стигам до това, за което ви повиках.

Беше му станало страшно горещно. Разхлаби леко вратовръзката.

Усещаше, че по челото му са избили едри капки пот, като всеки момент някоя можеше да се търкулне.

– Ето това е – психолога му подаде лист истинска хартия – молба за поставяне на хипнотична блокировка против убийство на човек. Винаги, когато някой получи процент под 96.8, компанията му предлага да подаде такава молба ако иска да остане на работа, или както е във вашия случай да постъпи. Ако резултатът е под 78.8 ние сме задължени да уведомим властите за случая и те щяха да ви наложат задължително същата мярка. Засега вие можете да избирате дали да подадете молба и да работите тук, или съответно да не подадете и след време, когато процентът ви падне под 78.8, а това ще стане най-късно до 2 години, полицията да ви задължи да го направите, но дотогава ще трябва да останете безработен...

– Значи и в единия, и в другия случай все някога ще ми поставят такава блокировка?

– Точно така.

– В какво се състои тя? Дочувал съм само слухове за подобни неща.

– Ами този път ще бъде пълна хипноза. След това се поставя така наречената блокировка за убийство на човек. Аз не мога да ви обясня точно какво представлява – само държавните хипнотизатори са упълномощени да я извършват. След като всичко свърши вие няма да можете да убие човек без да ви бъде свалена.

– Как така няма да мога да убия човек?

– Ами просто тази блокировка се полага в подсъзнанието ви. То не позволява да се извърши умишлено убийство.

– Е добре де, ами ако случайно изпадна в ситуация, че трябва да избирам или да убия или да бъда убит пак ли ще се задейства блокировката?

– Не, разбира се. В логическата и схема е заложено при подобни ситуации да се игнорира.

– Значи аз ще си остана пак аз и само няма да мога да убивам? Без всякакви други промени в характера ми?

– При 95% от случаите няма странични ефекти...

– А кой ми гарантира, че няма да съм от тези 5%?

– Точно в това се състои рискът. Можете да подадете молба, можете и да не подадете.

Седмица по-късно го заведоха в една болница, попълни

разширения тест за обществена безопасност (оказа се, че процента му е 77.94) и няколко часа покъсно излезе оттам с ограничението да не може да убива. Освен шефа на отдел „Кадри“ и психолога на компанията никой друг не знаеше, че са го обработили така. Е, трябваше да се изключат, рабира се, докторите в болницата и един инспектор от службата за обществена безопасност, но те щяха да го забравят в мига в който набутат досието му в компютрите си.

Сега вече му беше ясно защо психолога не се поколеба да го посъветва да носи оръжие. Даже и да полудееше това ограничение в подсъзнанието му щеше да го спира да убие когото и да било.

Свали поглед към книгата, обърна на първата страница и се зачете.

– Татеее, ей тук да сложим палатката? – провикна се синът му от около трийсетина метра пред него, сочейки земята пред него.

– Добре.

Слънцето вече допираше хоризонта и бяха решили, че е крайно време да опънат палатката и да вечерят.

– А не тук не става – разочаровано каза момчето. – Има някакво лайно...

– Абе, колко пъти съм ти казвал да не говориш такива приказки? – каза задължителната за подобни случаи фраза Китанов. – Къде е? А да... Ами ще сложим палатката малко по-встрани. Ела!

Десетина минути по-късно бяха привършили с тази операция и уморени се тръснаха на тревата.

– Не си представях, че е толкова трудно да се опъне една нищо и никаква палатка!

– Татко?

– Да?

– Ще запалим ли огън? – детските очи бяха пълни с надежда.

– Разбира се, събери няколко клонки!

Върхът на светилото бавно се топеше и си отмъщаваше като оцветяваше облаците в червено.

– Толкова стигат ли? – синът му тръшна няколко сухи клонки на земята.

– Ще стигнат за един малък огън...

– Малък?! О – о – о!

Хлапето се втурна отново към дърветата.

Извади котлона от раницата и я хвърли небрежно в палатката. Съжали, че го направи, защото се оказа, че е забравил консервите. Превзможна мързела си и стана, за да ги вземе.

– Тия ще стигнат ли за голям огън?

– За голям – не, но за среден ще стигнат – каза, излизайки.

– Уфффф...

– Остави, стига толкова! Сядай, ей сега ще стопля консервите.

– Тате, защо да не ги стоплим на огъня? Нали не са пластмасови, а метални? Нали нищо няма да им стане?

– Няма, но защо да ги топлим на огъня, като имаме котлон. Ще стане по-бързо.

– Не, искам на огъня... Искам на огъня!

– Абе айде сега...

– Ама искам на огъня – молеше се малкия. – Нали нищо няма да им стане!

Погледна сина си строго, направи се, че мисли и каза:

– Добре де, щом искаш.

Из цялата местност се усещаше ленивата миризма на комнунa, разнасяна бавно от лекия ветрец. Няколкото консерви тихо цвърчаха на пламъците.

– Май трябваше да ги отворим след като се стоплят, а?

– Що бе? Я виж колко готино мирише...

– Не рови с тая пръчка толкова рязко в жарта!

– Що бе, тате?

– Защото ще бутнеш скарата. И стига с това „Що“. Казава се „Защо“. „Скарата“ представляваше някаква негова импровизация, която изгради от няколко останали от строежа на палатката метални пръчки. Така и не можа да разбере къде трябва да се поставят.

Изсипаха яденето в хартиените чинийки, които бяха взели от къщи и започнаха здраво да нагъват. За сина му, как да е имаше извинение – цял ден беше обикалял нагоре – надолу по реката и беше логично да е гладен, но за него, който целия следобед беше прекарал, лежейки под оная върба, нямаше никакво. Е, той все пак не си позволи удоволствието в лакомията си да изсипе част от яденето върху ръкава на якето си, и това беше единственото утешение за справедливостта.

– Внимавай де!

– Без да искам...

– Изгърси ръкава. Така. Избърши го с това – подаде му няколко салфетки.

Продължиха спокойно да вечерят, без да усетят първите пратеници на опасността. А и нямаше как да ги усетят, защото техните писъци бяха малко над звуковия обхват на човешкото ухо. Малко по-късно, от всички посоки започнаха да се събират все повече и повече прилеп-скорпиони, повиквани от своите събратя. Опияняващата миризма на комнуната ги привличаше почти неудържимо и единственото нещо, което ги спираше беше страхът от хората и огъня. Но и това беше до време. Колкото повече ставаха, толкова повече стадният инстинкт им даваше смелост и в един момент някои от тях се втурнаха в стремглав полет към заветната храна. Другите, доколкото можеха да преценят с дребния си колкото фъстък мозък, осъзнаха, че ще изпуснат кльопачката и последваха първите.

– Тате, чуваш ли?

– Какво?

– Нещо като пърхане на криле...

– Счуло ти се. Айде яж!

– Ето пак! Ама наистина! Не чуваш ли?

Китанов напрегна слух и като че ли наистина имаше нещо такова. Погледна към мястото откъдето идваше шума и ги видя. На фона на отблясъците на огъня, няколко малки черни силуета-сенки обикаляха по спирала огъня като с всяка обиколка приближаваха с по два-три метра.

– Тате-е-е, какво е тва-а-а – прошепна панически с треперещ глас синът му.

– Прилепи-скорпиони...

– Ще ни изядат ли?

– Глупости, намирисали са комнуната. Не трябваше да я топлим на огъня... Прави като мен и след малко ще сме се измъкнали!

Китанов извади две горящи пръчки от огъня, които имаше къде да се хванат и му ги даде. Намери още една, но да търси друга не остана време.

– Дай едната! – стисна в дясната си ръка импровизираните факли, а с лявата ръката на сина си. – А сега тичай колкото можеш по-бързо!!!

Двамата побягнаха, размахвайки огъня над главите си. На едно място спиралата се разцепи, пропусна бегълците и част от нея се понесе след тях. Те продължаваха да бягат, но разстоянието между преследвани и преследвачи непрекъснато се смаляваше. Китанов се обърна, като очакваше, че са ги оставили на мира.

– По дяволите!!! Давай!

„Заще не останаха при консервите?!? Защо ни гонят?!?“ – говореше си на ум той. „Якето!!!“ – проблесна изведнъж отговора на собствените му въпроси.

– Сваляй якето! – провикна се, тичайки.

– Какво?! – за миг учудването измести ужаса от очите на момчето.

– Свали това яке, за бога!

Китанов спря, хвана ципа и припряно го дръпна надолу. От рязкото движение той захапа блузата под него. Изпсува нещо цветисто, ръмжейки и се опита да го освободи. През това време прилепите ги бяха наближили на около двайсетина метра.

Дърпаше неистово, най-после ципа се освободи и го разкопча док-рай. Съблече единия ръкав, завъртя сина си като пумпал на 180 градуса и измъкна и другия. Хвърли якето встрани и отново побегнаха, но този път вече свободни. Не бяха изминали и няколко метра и Китанов спря.

– Да бягаме бе, тате! Що спря?

Стоеше загледан в борещите се за плячката животинки и се любува-ваше на гледката в която имаше нещо величествено. В стремежа да се докопат до консервите закъснелите се опитваха да избутат с отчаяни действия пречещите им. Беше настанала страхотна бъркотия в която ня-кои от прилепите бяха изтласквани към огъня и скоро освен тази на комнуната се почувства и миризмата на опърлена кожа.

Усети, че бръкнал в джоба и здраво е стиснал пистолета. Извади го бавно и започна да го разглежда сякаш за пръв път го вижда. Пламъците на огъня отблясваха заловешо и някак приканващо в метала. Настрои лъча на максимално фокусиране. Вдигна дулотото напред, взе на прицел един от прилепите и натисна спусъка. Не уцели. Приблужи и отново стреля – същия резултат. Стреля пак и пак, и пак, и пак. Стреляше с максималната скорост на която беше способен. Повечето лъчи не уцел-ваха, прорязваха въздуха и изчезваха в нощното небе. Усети, че сърцето му бие сякаш ще се пръсне. Цялото му тяло се беше напрегнало, сякаш от това колко ще улучи зависи животът му. Някъде, като че от другия край на вселената чуваше, че синът му нещо вика. Продължаваше да стреля. Представяше си тези летящи гадинки ту като шефа си, ту като жена си или онази фукла в асансьора. Представяше си баща си, който не пропускаше случай и при най-малкото провинение да му смъкне кожата от бой с колана. Представяше си как сега за пръв път той е над тях и мо-же да ги прави каквото си иска.

„Китанов, докрая на седмицата да сте свършили, иначе...“ –

крещеше му с изкривено лице шефа.

Изтрел.

Лъчът уцели един от прилепите в главата и той падна мъртъв.

„Но ти въобще не ме слушаш?!“ – врещеше му тя на главата в изблик на ярост.

Изтрел.

Пронизано крило. Приближаваща земя. Удар. Гърчове.

„Знаете ли колко ме интересува вашето извинение?“

Горящо месо.

„Как можа да счупиш прозореца?“

„Не яж с ръце!“

„Измий чиниите!“

„... да сте свършили...“

„Знаете ли колко...“

„Виж какво направи!“

Гласовете прокънтяваха в главата му, отразяваха се в стените на черепата и пак, и пак, и пак. Целият свят се беше превърнал в едно безкрайно ехо от непоносими звуци.

Стрелеше, стреляше, стреляше, стреляше, стреляше, стреляше...

Смърт, смърт, смърт, смърт, смърт...

Продължаваше да натиска спусъка. В един момент се усети, че нещо не е в ред. Явно заряда на пистолета се беше изтощил и колкото и да натискаше резултат нямаше.

Огледа се. Около него имаше към петнадесет паднали прилепа-скорпиони, повечето от които бяха в агония. Някои от последните уцелени все още димяха. Гадеше му се, но въпреки отвращението от това, което направи, чувстваше и някакво вътршно задоволство.

– Тате?

Обърна се бавно, опитвайки се да се върне в реалността.

– Тате, тръгваме ли? – синът му гледеше уплашено.

– Да, да.

В ръката си все още стискаше оръжието. Замахна с все сила и го запрати към реката. Чу се едно звучно „плюк“ и нищо повече. Интересно, какво ли очакваше? Да се продъни земята и да го погълне сред адски пламъци?

Вкара внимателно аероджета в гаража. Момчето едва изчака да се отвори люка и хукна към къщата.

Затвори вратата зад себе си. Остави якето на закачалката, събу се без да се навежда и тръгна към дневната. Както и очакваше жена му го дебнеше в бойно настроение седнала на фотьойла, и както също можеше да се предположи по телевизията течеше един от любимите и сериали от типа „Любов, романтика, сълзи, щастлив край или преведено – мед, масло, боза, лиги, помия“

– ... беше страхотно. Да видиш само как татко...

– Иване, върви в стаята си! – каза заповеднически тя.

– Ама...

– Върви!

Малкия излезе с наведена глава.

– Как можа да го заведеш там? – обстрелът започваше. – Ти осъзнаваш ли, че тия прилепи можеха да го убият? Въобще можеш ли да го проумееш с гладкия си мозък, с който мислиш как само да си качиш краката и да четеш вестника? А?

По всичко личеше, че жена му се готви да му тегли една от нейните критични речи, които той трябва да изслушва със засрамени кимвания след всеки въпрос. Сега обаче, за разлика от друг път, нямаше намерение да го направи. Ситуацията му се струваше направо комична, тя – с пеньоар на цветчета застанала в агресивна стойка, той – с вълнени чорапи, стоящ на вратата на хола като наказан ученик.

Взе вестника от масата и седна на канапето. Разтвори го демонстративно и още по-демонстративно се зачете.

– Не смей да правиш така!!! – тя беше на границата на избесняването.

Остави вестника обратно, кръстоса ръце и се обърна към нея в очакване.

– Аз ти говоря, че за малко заради теб не загина сина ни, а ти си хващаш вестника. Как ти мина през акъла да отидете там?

– Не говори глупости! А започваш и да се повтаряш... и откъде мога да знам, че в Националния парк ще има прилепи-скорпиони? – започна със спокоен тон, докато тя го гледаше с увиснало чене. – Пък и те за твоя информация не нападат хора. Събраха се след като намирисаха комнуната и това е всичко.

Няколко секунди тя се опитваше да възприеме това, че и е възразил, а после и още няколко, за да измислил какво да отговори.

– Това е всичко? – тонът беше подигравателен. – И не ме прекъсвай

като говоря...

– Не те прекъснах...

– Ето пак ме прекъсваш! Не знам какво става с теб, но напоследък се държиш страшно просташки.

– Ами как няма да те прекъсвам като говориш глупости.

– Аз ли говоря глупости? – гласът и чезнеше във фалцет.

– Не, разбира се. А какво е според теб това, че прилепите можели да го убият? Нали трябва да го ужилят поне десетина за да му стане нещо. А даже и да беше така поне за секунда помисли ли и за мен?

– Не смей да ми говориш така!

– Значи какво? Аз не те интересувам така ли?

– Как може да ме интересува един луд, който се разхожда с пистолет в джоба?

Това беше последния и коз. За нещастие използва го максимално навременно и постигна желанния ефект.

– Значи аз съм луд, така ли? Значи си се омъжила за побъркан? А тогава ти каква си според теб? Богиня? Имаш ли и най-малка представа, какво си ми причинила всичките тези години? Сигурно си се хвалила пред твоите приятелки-клюкарки: „Вкъщи управлявам аз!“ А?

– Не наричай моите приятелки клюкарки!!!

– Как да не ги наричам, като по цял ден се чудите какво да правите и само харчите пари на вятъра. „Хей, я виж какво кожено палто!“ – имитираше с изтънен глас той. – „Дали ще ми отива?“; „Да, разбира се, на тебе всичко ти отива“ и други разни от сорта.

– Стига! – тя избухна в сълзи и избяга от стаята.

„Прекали...“ – каза си Китанов на ум.

Обаче това все някога това трябваше да се случи. Чувстваше се сякаш е изчезнало нещо, което отдавна го е тормозело. Имаше усещането за свобода. Наистина не трябваше да стига толкова надалеч с това гаврене, но изпитваше нужда да довърши всичко докрай и да си отмъсти. Като се сети за отмъщение, трябваше да се оправи и с още няколко човека. Нищо, че от това можеше да загуби работата си.

Винаги до днес смяташе, че събуждането в понеделник е най-гадното нещо на света, но от днес си промени мнението. Сега единственото нещо, което го вълнуваше беше дали ще намери, толкова рано, отворен оръжеен магазин. А да имаше и още нещо! За първи път откакто се помнеше с нетърпение очакваше да отиде на работа.

София, април-май, 1993

КРАЙ

© 2003 Огнян Банков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/640>]